

РЕШЕНИЕ

№ 5144

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разглежда докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20221110105949 по описа за 2022 година

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл.59, ал. 1 ЗЗД и чл.422, ал.1 ГПК, вр.чл.86, ал.1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба от [фирма] против [ответник] за установяване съществуването на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по ч.гр.д.№ 66341/2021 г. по описа на СРС, 43-ти състав.

В исковата молба са изложени твърдения, че между ответника и ищеца не е подписан договор за продажба на топлинна енергия по отношение на процесния недвижим имот, за който е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, поради което е налице обогатяване без основание за сметка на ищеца, съответно длъжникът – настоящ ответник дължи да му върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването. Поддържа се още, че за процесния период са били в сила ОУ за продажба на ТЕ за стопански нужди от [фирма] на потребители в гр.София, одобрени с Решение № ОУ-033/08.10.2007 г. на ДЕКВР. Сочи се, че съгласно чл.139 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия между потребителите в сграда-етажна собственост, се извършва по системата за дялово разпределение, при наличието на договор с лице вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ. В конкретния случай, сградата-етажна собственост, в която се намира и процесния топлоснабден имот, е сключила договор за извършване на услуга дялово разпределение с [фирма]. Сумите за процесния имот са начислявани от ищеца съгласно чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ – по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния

сезон са изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение в сградата. Поддържа, че съгласно чл.40, ал.1 от глава IV от ОУ купувачите /в т.ч. и ответника/ са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ в срок до 20-то число на месеца, следващ месеца на доставката, след получаване на издадена от продавача данъчна фактура. С изтичането на последния ден от този срок ответникът е изпаднал в забава, но дължимите суми не са заплатени. В исковата молба ищецът твърди още, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответника, но издадената заповед била оспорена от длъжника. По изложените в исковата молба доводи и съображения, ищецът моли за уважаване на предявените иски претенции, като бъде признато за установено, че ответникът му дължи сумата от 33,76 лева, представляваща главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия през периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се в [адрес], апартамент с два входа, с която сума ответникът се е обогатил без основание, ведно със законната лихва, считано от 22.11.2021 г. до окончателното изплащане; сумата от 6,33 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 29.02.2020 г.; сумата от 11,20 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 29.02.2020 г., както и сумата от 2,13 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2019 г. до 15.11.2021 г. Претендирана и направените по производствата разноски.

В срока по чл.131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника, в който предявените иски се оспорват като недопустими и неоснователни. Оспорват се твърденията на ищеца за доставена топлинна енергия през исковия период, като се сочи, че не са получавани и фактури. Прави се възражение за погасителна давност. Възражава се срещу привличането на трето лице-помагач на страната на ищеца с доводи, че ответника няма никакви отношения с посочените от ищеца две дружества. Възражава се срещу доказателствените искания на ищеца за допускане на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи. Оспорва се истинността на представените към исковата молба документи. По изложените в отговора доводи и съображения се иска отхвърляне на предявения иск и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становищата на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

Видно от приложеното към настоящото производство ч.гр.д.№ 66341/2021 г. по описа на СРС е, че по заявление на [фирма] е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът – настоящ ответник да заплати на заявителя сумите, както следва: сумата от 33,76 лева,

представляваща главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия през периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се в [адрес], апартамент с два входа, с която сума ответникът се е обогатил без основание, ведно със законната лихва, считано от 22.11.2021 г. до окончателното изплащане; сумата от 6,33 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 29.02.2020 г.; сумата от 11,20 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 29.02.2020 г., както и сумата от 2,13 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2019 г. до 15.11.2021 г., както и направените разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

С разпореждане от 25.01.2022 г. по ч.гр.д.№ 66341/2021 г. по описа на СРС, съдът е констатирал, че срещу издадената заповед за изпълнение е постъпило възражение от длъжника, поради което е указал на заявителя - настоящ ищец, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В предоставения му едномесечен срок ищецът е подал исковата молба.

По делото е приложено писмо от 08.09.2021 г. от ищеца до ответника относно дължими суми за топлинна енергия в общ размер на 325 996,34 лева, без данни за имотите и периода, за който се отнасят. Видно от приложената разписка е, че писмото е връчено на адресата на 10.09.2021 г.

По делото е приложено писмо от 08.10.2021 г. от ищцовото дружество до ответника, ведно с приложена към него справка, без данни за съставител, съдържаща данни за дължими суми за топлинна енергия и услуга „дялово разпределение“ за множество недвижими имоти на територията на гр.София, сред които и процесния. Видно от приложената по делото разписка е, че писмото е връчено на представител на адресата на 12.10.2021 г.

По делото е приложен Акт за частна държавна собственост № 02902 от 10.04.2001 г., от който се установява, че процесния недвижим имот е с предоставени права на Областния управител на Област София, на основание чл.18 ЗДС.

Видно от приложения по делото договор от 08.11.2001 г. е, че ЕС, където се намира и процесния недвижим имот, има сключен договор за извършване на услуга „топлинно счетоводство“ с „[фирма]

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-техническа експертиза, в което вещото лице – специалист-топлотехник, въз основа на материалите по делото и извършените справки е констатирало, че през исковия период ФДР е било дружеството [фирма], което е разпределяло топлинна енергия само за сградна инсталация – припадащия се дял на имота към общата отопляема кубатура на имота. В имота не е разпределяна ТЕ за отопление и БГВ, тъй като няма радиатори и не са ползва топла вода. Отоплителната инсталация е изпълнена със скрити /вкопани в стените/ вертикални щрангове. Според заключението разпределяната ТЕ през процесния

период от третото лице-помагач за процесния апартамент, е в съответствие с нормативната уредба. Вещото лице е посочило, че технологичните разходи на АС са приспадани от месечните отчети на топломера, тъй като са за сметка на ищеца. Тепломерът, монтиран в АС на процесната сграда, е преминавал последващи метрологични проверки, касаещи исковия период.

По делото е изслушано и прието и заключение на съдебно-счетоводна експертиза, в което вещото лице, след проверка в счетоводството на ищцовото дружество е посочило, че размера на неплатените суми за ТЕ по партидата на процесния недвижим имот, са както следва: 44,96 лева – главница, в т.ч. сумата от 11,20 лева – главница за дялово разпределение и сумата от 8,46 лева – обезщетение за забава, в т.ч. сумата от 2,13 лева върху главницата за дялово разпределение.

Други относими и допустими доказателства не са представени по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи:**

В тежест на ищеца по иск с правно основание [чл.422 ГПК](#), вр. с [чл.59, ал.1 ЗЗД](#) е да докаже, че е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и на посочената стойност, с която ответникът се е обогатил, тъй като се явява потребител на енергия в процесния имот и за процесния период. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си към ищеца.

Съгласно разпоредбите на § 1, т.43 от ДР на ЗЕ (приложима редакция до 17.07.2012 г.) и § 1, т.33а от ДР на ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) потребител на енергия или природен газ за стопански нужди, респ. небитов клиент, е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди.

Разпоредбата на чл.149, ал.1, т.3 ЗЕ регламентира, че продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносното предприятие и потребителя на топлинна енергия за небитови нужди. Това е предвидено и в чл.1, ал.2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди, действащи към исковия период. Липсва спор между страните, че договор между тях не е сключен, поради на което ищецът не може да претендира суми за топлинна енергия въз основа на договорни отношения. В този случай той разполага с иск по чл.59 ЗЗД (*в този смисъл са решение № 2914 от 28.04.2017 г. по в. гр. д. № 12505/2016 г. по описа на СГС, както и решение № 3687 от 26.05.2017 г. по в. гр. д. № 15934/2016 г. по описа на СГС*).

Съгласно разпоредбата на [чл.139, ал.1 ЗЕ](#) разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в [ЗЕ /чл.139 – чл.148/](#) и в действащата към процесния период Наредба № 16-334 от

06.04.2007 г. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г./. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите [/чл.142, ал.2 ЗЕ/](#).

В конкретния случай ответникът оспорва доставката на топлинна енергия, но не и правото на собственост върху процесния недвижим имот. Видно от приложения по делото Акт за частна държава собственост е, че имотът е предоставен за управление именно на областния управител.

От заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза, което не е оспорено от страните и съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, се установява, че сумите за потребена ТЕ в процесния имот са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба, като ищецът е приспадал технологичните разходи в абонатната станция от доставяната топлинна енергия в абонатната станция. Установява се също, че топломерът в абонатната станция е сертифицирано и годно търговско измервателно устройство, отговарящо на изискванията на закона и минало редовни периодични прегледи за годност. Следва да се отбележи, че заключението на СТЕ се базира не само на изходящи от ищеца документи, но и на база ежемесечните отчети на общия топломер и годишните отчети на уредите за дялово разпределение, изготвени от ФДР [фирма], срещу които по делото няма данни за подавани възражения от страна на ответника във връзка с отчетените показания.

По отношения на заявеното в писмения отговор от ответника оспорване на протокола от проведеното ОС на ЕС за избор на фирма за дялово разпределение, следва да се отбележи, че обстоятелството, кой е дал съгласие за сключване на договора с топлинния счетоводител, няма отношение към правилността на извършваното дялово разпределение – арг. от [чл.58, ал.3, т.2 от Наредба № 2 от 28.05.2004 г. за топлоснабдяването](#) /обн., ДВ, бр.68 от 03.08.2004 г., отм., бр.34 от 24.04.2007 г./ и чл.61, ал.2, т.2 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /обн., ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г., попр., бр.39 от 15.05.2007 г., изм. и доп., бр.58 от 17.07.2007 г., бр. 45 от 16.06.2009 г./.

Неоснователно съдът намира наведеното от ответника в писмения отговор и поддържано в хода на устните състезания становище, че не са получавани фактури за процесните задължения, а за всяка услуга трябва да има финансов документ. В случая вземането на ищеца произтича от неоснователно обогатяване, поради което общите условия са неприложими, доколкото между страните липсва облигационна връзка.

Видно от заключението на вещото лице по допусната и изслушана съдебно-счетоводната експертиза, което също не е оспорено от страните и което следва да бъде кредитирано /при преценката му по реда на [чл.202 ГПК/](#) е, че стойността на доставената топлинната енергия за процесния период възлиза на сумата от 33,76 лева.

В конкретния случай, от заключението на съдебно-техническата експертиза се

установява, че в имота е разпределяна топлинна енергия само за сградна инсталация – припадащия се дял на имота към общата отопляема кубатура на имота. Следва да се има предвид, че съобразно разпоредбата на чл.142, ал.2 ЗЕ топлинната енергия за отопление на сграда-етажна собственост се дели на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите. Топлинната енергия за сградна инсталация се разпределя между всички потребители, съобразно отопляемия обем на отделните имоти - чл.145, ал.3 ЗЕ. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, зависи не от потребеното количество топлинна енергия в отделните имоти, а от вида и топлофизичните особености на сградата, на отоплителната инсталация и др. фактори. Сградната инсталация е обща етажна собственост - чл.140, ал.3 ЗЕ и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и ограждащите стени на имотите, подове, тавани и т.н., т. е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в цялата сграда. Ето защо, всички собственици на имоти, находящи се в сграда-етажна собственост следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, без оглед на това каква част от тази енергия се използва за отопляване на собствения му имот. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.153, ал.6 ЗЕ, според която потребителите в сграда-етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават потребители на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Предвид гореизложеното и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, настоящият съд намира, че по делото е установено по категоричен начин, че потребената в процесния имот топлоенергия е в количество и в посочената стойност за исковия период. По този начин ответникът се е обогатил чрез спестяване на имуществени разходи, които е следвало да направи за доставените от ищеца услуги, а ищецът се е обеднил, не получавайки цената на услугата, т.е. налице е обогатяване без основание, като обогатяването на ответника и обедняването на ищеца произтичат от едни и същи факт.

С оглед предходното претенцията на ищеца за заплащане на главница за топлинна енергия в размер на 33,76 лева. Върху главницата се дължи законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 22.11.2021 г. до окончателното изплащане.

Неоснователно е възражението на ответника, че вземането е погасено по давност. Вземанията за неоснователно обогатяване не се погасяват с тригодишната давност на периодичните плащания, каквито ответникът би дължал при сключен писмен договор с ищеца. Погасяват се с общата петгодишна давност. В случая изискуемостта на вземането настъпва след обогатяването (в този смисъл ППВС №1/28.05.1979 г.- в случаите на чл. 59, ал. 1 ЗЗД погасителната давност започва да тече

от деня на получаването на престацията, тъй като неоснователността на преминаването на блага от имущество на едно лице в имущество на друго съществува при самото преминаване, а не в някой последващ момент). В случая заявлението по чл.410 ГПК е постъпило в съда на 22.11.2021 г., т.е. в рамките на петгодишния давностния срок.

Съдът намира за неоснователна и недоказана претенцията на ищеца за заплащане на сума за главница за извършена услуга дялово разпределение. Това е така, тъй като по делото няма данни, че ищецът, в качеството си на възложител по договор с ФДР, е превело на последното, в качеството на изпълнител цената на извършената от последния услуга. Доколкото по делото липсват доказателства, че за ищеца е възникнало задължение към трето лице, извършило услуга „дялово разпределение“ в претендирания размер, което да е платено, исковата претенция за сумата от 11,20 лева следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По исковете с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр.чл.86 ЗЗД:

Съдът намира за неоснователни претенциите за установяване на акцесорните претенции за обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху главниците, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на [чл.86, ал.1 ЗЗД](#) при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, като съгласно [чл.84, ал.2 ЗЗД](#), когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В случая вземането на ищеца произтича от неоснователно обогатяване и задължението не е с определен срок за изпълнение, поради което длъжникът изпада в забава след покана от страна на кредитора. Претенцията относно вземане за обезщетение за забава чл.86, ал.1 ЗЗД би била основателна само за периода от поканата по чл.84, ал.2 ЗЗД, а не от деня на който е била дължима месечната вноска за топлинна енергия. Ищецът, чиято е доказателствената тежест в процеса да установи, че е отправил до ответника покана за плащане на процесните задължения преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по [чл.410 ГПК](#), не е ангажирал доказателства в тази насока, въпреки изричните указания на съда с доклада по делото. Приложеното по делото писмо от 08.10.2021 г., ведно с приложена към него „справка за дължими суми“ не представлява покана за плащане, а и посочените в нея суми и период не съвпадат с процесните. По отношение на претенцията за обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение, с оглед изводите за неоснователност на главния иск, неоснователна се явява и обусловената от нейното уважаване акцесорна искова претенция.

Предвид гореизложеното, претенциите за заплащане на сумата от 6,33 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 29.02.2020 г.; сумата от 11,20 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.05.2019

г. до 29.02.2020 г., както и сумата от 2,13 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2019 г. до 15.11.2021 г., следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК ищецът има право на разноси съразмерно с уважената част от искове. Съгласно доказателствата по делото в исковото производство ищцовото дружество е направило разноси в общ размер на 735,00 лева /175,00 лева – внесена държавна такса и по 280,00 лева – депозит за СТЕ и ССЧЕ/. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя юрисконсултското възнаграждение в размер на 100,00 лева, отчитайки обстоятелството, че делото не е от фактическа и правна сложност, и е приключило само в едно открито съдебно заседание. С оглед предходното, съразмерно на уважената част от искове ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 527,70 лева.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на разноси съразмерно на отхвърлената част от искове. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя юрисконсултското възнаграждение в размер на 100,00 лева при съображения изложени по-горе при определяне на дължимото юрисконсулско възнаграждение на ищеца. Съразмерно на отхвърлената част от искове ищецът следва да заплати на ответника сумата от 36,80 лева.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство по чл.422 ал.1 ГПК дължи произнасяне и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т.12 от ТР, това следва да стане с осъдителен диспозитив. Видно от издадената по ч.гр.д.№ 66341/2021 г. по описа на СРС е, че в заповедното производство ищецът е направил разноси в общ размер на 75 лева – за държавна такса и юрисконсулско възнаграждение. Съразмерно на уважената част от искове ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на ищеца сумата от 47,40 лева.

Съдът не присъжда разноси на ответника на основание чл.78, ал.3 ГПК за заповедното производство, тъй като не се съдържат доказателства за направени такива. Видно от възражението по чл.414 ГПК е, че същото е подписано лично от областния управител.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. чл.59, ал.1 ЗЗД предявени от [фирма], ЕИК [еик], със седалище и адрес на управление: [адрес] срещу [ответник], ЕИК [ЕИК], с адрес: [АДРЕС]2, че ответникът дължи на ищеца сумата от **33,76 лева**, представляваща главница за доставена, но

незаплатена топлинна енергия през периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се в [адрес], апартамент с два входа, с която сума ответникът се е обогатил без основание, ведно със законната лихва, считано от 22.11.2021 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените иски за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 6,33 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 29.02.2020 г.; сумата от 11,20 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 29.02.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 22.11.2021 г., както и сумата от 2,13 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2019 г. до 15.11.2021 г.

ОСЪЖДА [ответник], ЕИК [ЕИК], с адрес: [АДРЕС]2 да заплати на [фирма], ЕИК [еик], със седалище и адрес на управление: [адрес] на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от **527,70 лева**, представляваща направените разноси по исковото производство съразмерно с уважената част от исковите и сумата от **47,40 лева**, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.дело № 66341/2021г. по описа на СРС, 43-ти състав съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК [еик], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на [ответник], ЕИК [ЕИК], с адрес: [АДРЕС]2 на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от **36,80 лева**, представляваща направените разноси по исковото производство съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____